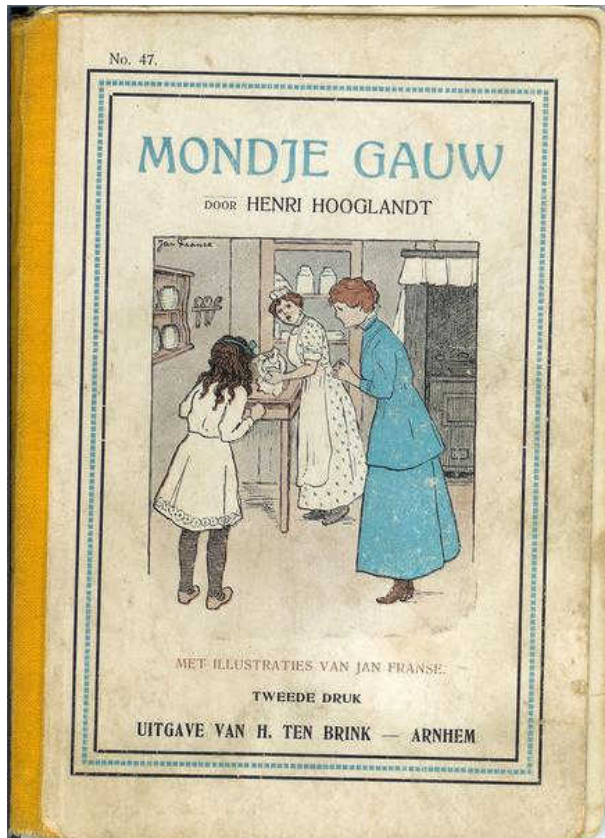

Zondagschoolboekje

Titel: Mondjegauw

Auteur: Henri Hooglandt

Illustrator: Jan Franse

Uitgever: H. ten Brink, Arnhem

Druk: 2

Jaar van uitgave: 1923

UITGAVEN VAN H. TEN BRINK - ARNHEM.

Nieuwe Zondagsschool-Serie
 onder redactie van A. L. GERRITSEN.

FEESTUITGAVEN
 VOOR
 KERSTFEEST en PAASCHFEEST.

Verder geschikt voor uitdeelingen van elken
 aard, Leesbibliotheken, enz.

Keuze uit **90** diverse deeltjes.

Conditie bij bestelling voor uitdeelingen, enz.

Wij leveren alle bestellingen tot een bedrag van minstens f 10.— waarde of bij minstens 25 exemplaren, geheel naar eigen keuze al of niet gesorteerd, tegen de helft van de genoteerde prijzen (alzo met een korting van 50%).

Bij de meeste boekhandlaren zijn onze Zondagsschool-uitgaven ter inzage te verkrijgen. Bij directe aanvraag tot ons zenden ook wij gaarne ter inzage mits men ze ons franco terugzendt.

Een volledige Titel-catalogus, met korte beschrijving van inhoud, recensies en prijzen, is gratis beschikbaar.

NIEUWE ZONDAGSSCHOOL-SERIE
 ONDER REDACTIE VAN
 A. L. GERRITSEN.

MONDJEGAUW
 DOOR
 HENRI HOOGLANDT.

MET PLATEN VAN JAN FRANSE.

TWEDE DRUK.

UITGAVE H. TEN BRINK.
 ARNHEM.

I.

Mientje liep met korte vlugge stapjes naar huis. O, ze haastte zich zoo. Als ze niet om twaalf uur thuis was, zou Moeder op haar brommen. Want dan moest er gewacht worden met het middageten. En daar hield Moeder niet van. Ze zei altijd: „Voor één ding moet je zorgen. Laat me nooit wachten om twaalf uur.”

MIENTJE LIEP MET KORTE VLUgge STAPJES NAAR HUIS.

Meestal was Mientje goed op tijd. Maar nu! De wijzer op de groote torenklok stond al zoo angstig dicht bij de gouden twaalf. Zou ze 't nog halen? Ze repte zich wat ze kon. Haar wangetjes

waren rood van inspanning. Ze hijgde met den mond open. Daar zag ze 't huis al. Nog honderd stappen, dan was ze er. O die wijzer. Wat ging hij vlug. Nog twintig, tien . . . Bom! Bom! sloeg de klok.

Opeens stond Mientje stil. 't Was nu toch te laat! Waarom nu nog zoo te draven. Ze kwam wel op 't nippertje, maar te laat was te laat. Ze zag duidelijk Moeders gezicht voor zich. En dat gezicht keek heel streng. En Moeders stem zou vragen: „hoe kom je zoo laat Mientje!” En dan moest ze alles vertellen. Mientje liet haar hoofd hangen. Wat was ze moe! Nu voelde ze 't eerst. Haar beenen deden zeer, bij elk stapje, dat ze deed. Langzaam liep ze op de deur toe, en zachtjes belde ze aan. Leentje deed open. „Stakkerd”, zei Leentje. „Heb je zoo hard van school moeten loopen?” Maar Mientje ging haar met strak gezicht voorbij. „Nu?” vroeg Leentje. „Wat gaat dat jou aan?” Mientje, zei het snibbig. En meteen liep ze naar de kamer. Leentje schudde haar hoofd. „Dat mondje, dat mondje,” dacht ze. „Je moet nog heel wat geduld leeren, juffertje.”

Moeder zag dadelijk op, toen Mientje de deur in kwam. Daar had je 't al.

Anders was er altijd een prettig licht lachje in Moeders oogen, als ze naar haar dochtertje keek. Nu leken ze donker — en verdrietig.

„Kom eens bij me Mientje?” Hé, was dat Moeders stem? Moeder zei het heelemaal niet zoo strak

als ze verwacht had. En hoopvol, omdat 't zoo meeviel, liep ze naar Moeder.

Mevrouw Meertens kende haar dochtertje wel. O die driftige aard van Mientje. Ze was dadelijk zoo opgewonden en dan zei ze alles, wat haar voor den mond kwam. Ze bedacht nooit eens, of ze een ander ook zeer deed, met haar scherpe woorden. En — ze had een stijf kopje. Bijna onbuigbaar. Het speet haar wel, als ze verkeerd gedaan had, maar 't was zoo moeilijk om schuld te bekennen. Kwam ze daar eindelijk toe, dan hilde ze, of ze niet meer bedaren zou. En ze toonde dagen lang diep berouw.

„Leefde haar vader nog maar,” dacht mevrouw dan dikwijls. En ze zuchtte, omdat Mientje zoo'n moeilijk karakter had.

Daarom begon Moeder nu ook vriendelijk met haar te praten. Ze nam haar hand, en zei: „Nu, je bent op 't nippertje hoor! We zouden juist beginnen. Janneman had zijn handjes al gevouwen. Wist je niet, dat 't al zoo laat was?” „Jawel, maar ik moest schoolblijven!” Eerlijk was Mientje. Ze draaide nooit.

„Soelblijven. Ik blijf sool bij Mammie,” riep Jan. Moeder lachte even. „Ja, kereltje, jij blijft den hédén dag school bij Mammie, hoor!”

Ook Mientje had even gelachen. Doch dat lachje leek wel een beetje op een snikje.

Nu keek ze Moeder weer aan.

„O, moest je schoolblijven! Had je je werk niet af?”

„Jawel, maar Meneer was heel gemeen!”

„Hè, Mientje! Waarom zeg je nu zulke dingen. Je weet dat Moeder zoo iets niet wil hooren. Dat mag je niet zeggen.”

„En 't is toch zoo!” En het kleine voetje stampde driftig op den grond.

„Carel en ik zaten over onze sommen te praten. Die eene wou niet uitkomen bij hem. En ik had hem juist. En dat hoorde Meneer, en toen kregen we beiden een afkeuring en toen moesten we blijven zitten, want het was onze tweede. Maar Carel keek verdrietig, want hij moest nog een boodschap doen, en toen vroeg Meneer, of hij niet weer zou babbelen. En toen mocht hij weg.”

„En . . .?”

„En toen zei ik, dat het gemeen was. En toen zei Meneer: „dan moet jij Carels half uur óók maar afzitten, dan is 't weer eerlijk.” En even voor twaalfen liet hij me gaan.”

„Zoo,” zei Moeder. „Dan was 't ook je eigen schuld. Kind, leer dien mond toch wat bedwingen. Meneer had groot gelijk dat hij je hield. Als Carel beloofde om niet meer te babbelen, mocht Meneer hem toch wel vrijlaten! Dat is zijn recht toch.”

„Waarom mocht ik dan niet!”

„Zou Meneer ook gedacht hebben: „Mientje heeft al zóó vaak gebabbeld, ze moet 't nu maar eens voelen? En had hij dan geen gelijk?”

„Ja, u moet hem maar voorspreken. Ik vind hem een mispunt!”

„Mientje”, en Moeder sprak nu héél streng, zulke woorden wil ik niet van je hooren. Je kunt anders over Meneer spreken.”

Mientje ging mokkend zitten. Boos. Boos op Meneer, en boos op Moeder, die haar ongelijk gaf. En toch, diep in haar hartje, wist ze wel, dat ze ook ongelijk had. Maar bekennen, — nooit!

Ze vouwde de handen, en sloot de oogen, toen Moeder had. Maar meebidden deed ze niet. Haar hart was te veel verbitterd. En met een bóó's hart kon ze niet bij den Heer wezen. Naar kinderen met een nijdig hart luistert de Heer niet.

Het middagmaal was niet prettig. Met een zwart gezicht keek Mientje naar haar bord. Kleine Janneman zag haar verbaasd aan.

„Is Mienie ziek, Mammie?” vroeg Jan.

„Ja, Jan,” zei Moeder, „Mienie heeft een ziek mondje.”

„Och, houd u toch op”, riep Mientje: „Wat scheelt Mienie's mondje?”

„Mienie's mondje kan niet dicht,” plaagde Moeder. „Jan's mondje wel, hè?”

„Jan's mondje kan wel dicht,” babbelde de klenter Moeder na. En hij drukte de lipjes stijf op elkaar. „Kijk” zei hij, en hij stak de lipjes vooruit en hield ze met zijn vingertjes vast.

„Ja, jij hebt een zoet mondje, hoor.”

„Mienies mondje is stout,” zei Jan weer.
Nu hield Mientje 't niet meer uit. Dat Moeder haar nu plagen moest. En Jan ook. Die akelige jongen. En zonder zich te bedenken, gaf ze haar broertje een klap op zijn handje. Verwijtend keek Jan haar aan. Hij huilde niet, maar kroop dicht tegen Moeder aan.
En, vreemd, nu kwamen de waterlanders bij Mientje los. Ze hield zoo vreeselijk veel van Jantje, en dat ze hem nu geslagen had.
„O Moeder, o Moeder!” riep ze en ze vloog van haar stoel, en ging bij Moeder op den grond liggen, met het hoofd in haar schoot.
„Kind, kind, bedaar toch.” Maar Mientje huilde of ze nooit weer zou ophouden.
Moeder legde de hand op haar hoofd en praatte zachtjes met haar.

En kleine Jantje kwam bij haar loopen en grabbelde naar haar vlecht en wou haar een kusje geven.
Toen keek ze op en lachte door haar tranen heen. En Moeder lachte naar haar. „Het spijt me zoo, Moe,” zei ze. „Heusch, het spijt me zoo, dat ik zoo leelijk tegen Jantje was, en tegen u.”
„Kind,” zei Moeder, en ze trok haar dicht tegen zich aan. „En geloof je niet, dat het Moeder zeer doet, als je zoo bent? Je weet toch wel, wat de Heer hebben wil. Wij moeten vechten met onze drift. En als we den Heer vragen, helpt Hij ons. Ken je 't psalmversje niet meer :

Jan liet zich zoet uitkleeden voor zijn middagdutje.
„Wat is hij toch veel zachter en gewilliger dan Mientje,” dacht mevrouw. Van klein kind af, was Mientje al druk en ongeduldig geweest. Wat had ze, toen haar man ziek was, veel met Mientje te stellen gehad. Ze hield zooveel van vader, en wou altijd bij hem wezen. Dat kon natuurlijk niet, en dan dwong Mientje. Bijna dagelijks waren er huilbuien geweest.

Na den dood van vader, leek het eerst of Mientje wat bedaarder werd. Ze was gewilliger en zachter. Doch 't duurde slechts een poosje. De oude aard kwam weer boven. Ja, ze was wel een moeilijk kind. En toch hield ze zooveel van haar dochtertje. Soms dacht ze, dat ze nog meer van haar hield, dan van den goeden zachten Janneman. Misschien kwam dat door de groote zorg over haar.

Mientje en Jan scheelden zeven jaar. Zij was twaalf en de kleine jongen vijf. Een broertje, tusschen Jan en Mientje, was gestorven.

Als Moeder aan het figuurtje van haar dochtertje dacht, lachte ze even. 't Was al zoo'n klein kittig dametje. Haar lang zwart haar zat altoos zoo netjes. Ze droeg het wat laag over 't voorhoofd. En daar onder schitterden de leuke donkere oogen. En ze was zoo gauw als water. Als ze liep ketsten haar stapjes kort en flink op de keien. En, als ze geen booze bui had, wat vroolijk en opgeruimd kon ze wezen. Ze zat vol grapjes en aardige verzinsels.

„Zet Heer een wacht voor mijne lippen,
Behoed de deuren van mijn mond,
Opdat ik mij, tot geenen stond
Iets onbedachtsaams laat ontglippen.

Als we den Heer vragen, wil Hij ons helpen om altijd te denken : zeg ik ook iets dat niet goed is? Zou ik een ander ook zéér doen? Is 't niet beter om stil te zijn? En als we dat alle dagen weer vragen, en strijden tegen dat onbedacht praten, zullen we 't zeker afleeren.”

„En nu de tranen afgedroogd, Mondjegauw.” Nu lachte Mientje heelemaal. Ze veegde haar oogen af met haar zakdoek en ging weer op haar stoel zitten.

Moeder dankte. En toen ze alle drie opstonden, gaf Mientje Moeder nog een stijven kus, eer ze weer naar school ging.

II.

Toen Mientje langs de ramen ging, wuifde ze nog even naar Moeder die met Janneman voor het raam stond.

„Dag, Mienie, da—ag!” riep hij en hij rekte zich uit op zijn teenen, om beter boven de vensterbank te kunnen uitkijken. Wat wuifde hij grappig terug, de vingertjes uitgespreid.

Telkens keek Mientje nog eens om, tot ze Jan en Moeder niet meer zien kon.

„Zie zoo,” zei Moeder, „en nu gaat mijn jongen een poosje slapen.”

Zij en Jan, 't was een verschil als dag en nacht. Zoo donker als Mientje was, zoo blank was Jantje. Hij droeg zijn blond haar nog lang. Van achteren hing 't over den kraag van zijn blouse. En als Moeder het geborsteld had, lag er een zachte goudglans over. Van voren reikte het bijna tot zijn groote blauwe oogen. En zijn oortjes gingen heelemaal in dien gouden overvloed schuil. Het aardigst zag Jan er uit in zijn blauw fluweelen pakje met den breeden witten kraag. Maar dat droeg hij alleen Zondags.

En innerlijk verschilden broertje en zusje evenveel. Zij was grillig, hij gelijkmatig van humeur; zij — driftig, hij — kalm; zij — gauw boos, hij — altijd goed; zij — wrokte lang na, hij — had dadelijk vergeven.

Ja, er was wel veel moeite met Mientje.

Terwijl Moeder zoo over haar kinderen dacht, schoot het haar op eens te binnen, dat de groote vacantie gauw begon. Ze zag er tegen op. Wat moest ze vijf weken lang met Mientje beginnen! Als ze wat te doen had, was ze 't gelukkigst. Vijf weken leegloopen! Het was niet om door te komen. Als ze Mientje eens naar oom Eddy liet gaan? Nee, onmogelijk! Eén was 't gebeurd, maar Mientje had zooveel drift buien gehad, dat Moeder 't geraden vond om 't niet weer te doen. Maar — ze kon Menco, het zoonkje van oom Eddy, wel vragen bij hen te komen. Menco was vijftien en veel bedaarder dan Mientje. Ze konden dan samen spelen en uitgaan,

en wie weet welk een goeden invloed zijn kalm karakter op haar had.

Ze zou het dan maar dadelijk doen. En Moeder ging zitten om de uitnodiging voor Menco te schrijven.

III.

Mientje liep vlug den weg naar school. Ze zou Anna maar aanhalen. Al de vriendinnetjes brandden natuurlijk van nieuwsgierigheid om te weten, hoe lang ze had moeten blijven. En in zoo'n geval was 't prettiger met je tweeën te komen dan alleen. Anna stond al voor de deur op haar te wachten. Ze waren altijd vroeg en liepen dan langzaam samen naar school om allerlei te praten.

„Heb je nog lang moeten blijven?”

„Nou, zeg, hij hield me tot twaalf uur!”

„Hé, dat vind ik gewoon flauw.”

„Moet je begrijpen. Hij liet Carel dadelijk gaan, toen die maar even zijn lip liet hangen.”

„En jij moest zoo lang blijven? Alléén? Eng, hoor.”

„Nou, ik woedend, dat begrijp je! En ik zei, dat het gemeen was.”

„O, Mies, hoe durfde je.” En bewonderend keek Anna haar vriendinnetje aan. Zij zou zoo iets niet kunnen doen. Haar angstig hartje bewonderde Mientje als een heldin. Mientje genoot. Dat was wat anders dan het vertellen bij Moeder, en al haar vrdriet scheen ze opeens te vergeten. Ook haar goede voor-

Opeens zei een scherpe stem: „En ik zou me schamen, als ik me zoo aanstelde!” Mientje werd vuurrood.

Daar had je haar weer, dat nare wicht. O die Aagje. Die zette haar altijd den voet dwars. Alle andere meisjes vielen haar bij. Natuurlijk zij niet. Even klonk het in haar hart! En Moeder? Wel eventjes maar. Ze keek Aagje spottend aan. „O, kan de geleerde juffrouw weer niet verdragen, dat ik gelijk heb?” Scherp met den mond was Mientje. Aagje gaf haar den boozen blik met woeker terug. „Gelijk! Moet je noodig zeggen! Zoo'n babbelkous als jij moest noodig veel meer straf hebben! Als ik Meneer was, zou ik je wel vinden!”

„Als jij Meneer was, kwam er geen een op je school. Wat jullie meisjes!”

„Nee, nee” riepen de meisjes.

Aagje wist het wel. Ze gaven de mooie Mientje steeds gelijk. Kon zij het helpen, dat ze sproeterig was en gelig haar had? Nee. Deed ze niet haar best om een vriendinnetje te krijgen? Hielp ze niet ieder die haar hulp vroeg? En toch, dacht ze verbitterd, kozen ze altijd Mientjes partij.

Mientje en Aagje, om hen draaide de heele klas. Mientje heerschte door haar leuke levendige manieren op de speelplaats, Aagje met haar helder scherp verstand was de koningin van de klas. Dat was zoo geweest van klasse één af, en het leek wel altijd zoo te zullen blijven ook.

nemens. 't Was nu opeens prettig, dat ze had moeten blijven. Ze voelde zich groot. En opgewonden ging ze door.

„Moet je hooren, en hij zei, dat ik Carel's half uur er dan maar bij af moest zitten. O kind, 't was vreeselijk.”

„En heb je niet moeten zeggen, dat je er spijt van had?”

„Nee, gerust niet, hij wist zeker wel, dat ik zooiets tòch niet zei.”

Anna zag haar nog eens vol bewondering aan. Mientje voelde 't wel. En nu zag ze er heelemaal niet meer tegen op, om tusschen de meisjes te komen. Haar roem zou zeker nog grooter worden.

Op de speelplaats liep Anna dadelijk van Mientje weg naar een groepje meisjes, dat bezig was touwtje te springen.

„O meisjes, Mientje Meertens heeft tot twaalf uur moeten blijven. En ze heeft geen vergeving willen vragen.”

Anna zou den roem van haar vriendinnetje nog wat grooter maken.

Dadelijk stonden alle meisjes om Mientje heen.

„Is 't waar Mies!”

Mientje knikte gewichtig. Toen zei ze: „Nou, heelemaal waar is 't niet. Meneer vroeg me niets en dus hoefde ik 't niet vragen. Maar ik heb gezegd, dat hij gemeen was.” En ze vertelde het heele geval nog eens over in geuren en kleuren.

Mientje kon het met leeren niet tegen Aagje volhouden, omdat haar wispelturigheid niet tegen Aagjes taaie werkracht op kon, en Aagje was de minste bij 't spel, hoe ze ook haar best deed.

Soms dacht ze wel: ik wou dat ik als Mientje was. Buiten den kring staan, zooals zij, was toch niet prettig op den duur. Maar neen, ze wou toch niet met Mientjes drift ruilen.

Toen de meisjes nog kibbelden, luidde de bel. En de school ging aan.

Mientje zat toch wel een beetje in spanning, of er nog iets gebeuren zou.

Meneer Dijk zei echter geen woord

over wat er dien morgen gebeurd was. Alleen, ze vond het bepaald verdrietig, scheen hij heelemaal geen notitie van haar te nemen. Ze had het gevoel, dat hij over haar heen keek, of ze lucht was. Zoo gauw haar gedachten maar even afdwaalden, scheen hij

VORLDE ZE ZICH BIJ DEN ARM GEGREPEN.

haar op te merken, en kwam zijn zware stem: Mientje! Ze werd er kribbig van. En met een onweerstaanbare lust om hem boos te maken, vroeg ze, toen Meneer Dijk haar naam weer noemde: „Wat is 't er.”

Hij zag haar strak aan.

„Dat zou ik niet doen.”

„Wat,” vroeg ze brutaal.

Meneer Dijk beheerschte zich, hoe driftig hij ook werd.

„Nu je er naar vraagt zal ik 't dan maar zeggen.

Ik zou niet zoo brutaal wezen als een straatjongen.”

„Ik ben liever brutaal dan gemeen.”

„Oooo!” ging het door de klas.

Ze voelde, dat al haar vriendinnen haar afvielen. En even zag ze het triomfcerend flikkeren in Aagjes oogen. Maar voor ze alles goed overdenken kon, voelde ze zich bij den arm gegrepen, en daar stond ze achter de deur. Met een smak, ze voelde den tocht in haar gezicht, werd die weer gesloten.

IV.

Daar stond ze nu in de groote, hooge, witte gang. Vóór haar was de deur dicht. Zoo nu en dan hoorde ze een geroezemoes. Anders niets. Toen ze een beetje tot zichzelf kwam, besefte ze eerst, wat er gebeurd was. Ze schaamde zich. Ja, Meneer had wel gelijk gehad. Brutaal als een straatjongen had ze zich

gedragen. En — pas nadat ze met Moeder praatte van middag. O Moeder, als zij dit eens wist. Mientje durfde niet verder te denken. En toch moest ze. Ze zag Moeder vóór zich. Neen, zóó erg was 't nog nooit geweest. En — wat zou er met haar op school gebeuren. Dit liep natuurlijk niet zoo stil-tjes af.

Uit de eerste klas kwam er een klein meisje bij het kraantje drinken. Verbaasd en schuw keek ze naar Mientje. Je kon aan haar oogen zien, dat ze dacht: „lekker, die groote meid heeft óók eens straf.” Beschaamd, en half norsch keerde Mientje haar den rug toe. De tijd viel haar zoo lang telkens kwam er een kind door de gang loopen, dat naar haar keek. Ze wou wel weghollen naar huis. Vooral voelde ze zich benauwd als er een kind uit haar eigen klas kwam. Ze hoopte, dat de meisjes een woordje tegen haar zouden zeggen. Maar zelfs Anna, die in 't speelkwartier, toen de hende joelend naar buiten stooft, vlak langs haar ging, liep haar zonder een woord te zeggen voorbij. Dat was toch hard. En verbitterd omdat ook haar liefste vriendinnetje haar in den steek liet, trok Mientje een koud onverschillig gezicht.

Zoo stond ze nog, toen meneer Dijk haar wenkte binnen te komen. Ze merkte wel, dat haar gezicht hem niet beviel. Maar wat gaf ze er om.

„Kijk me eens aan, meisje.”

Hij zei niet eens meer Mientje tegen haar.

„Luister nu goed, wat ik zeg. 'k Heb 't op zoo-

veel manieren met je geprobeerd, en je wilt niet hooren, dat ik er ditmaal eens voor goed een eind aan zal maken. Je kunt straks binnen blijven, en als de school uitgaat neem je dezen brief mee naar huis.”

Hij hield haar een groote witte enveloppe voor.

Wat zou er nu gebeuren? Zou ze van school gestuurd worden? Om die paar woorden? Ja, ze was wel brutaal geweest, maar zóó erg had ze het niet gemeend. 't Was meer geweest om haar durf aan de vriendinnetjes te toonen, dan wel tegenstand tegen Meneer. Zoo zag ze 't nú.

Maar dit alles aan hem zeggen kón ze niet. En met een grooten angst in zich, stond ze voor de klas. O was ze maar bij Moeder. Die zou haar begrijpen. En met haar bidden. Want, dit vergat ze geen oogenblik onder alles door, tusschen den Heer en haar was het niet in orde.

De kinderen kwamen weer binnen. Meneer schoof zijn tafeltje tegen den muur voor de klas, zette zijn stoel er achter, en daar kon Mientje gaan zitten haar werk maken, ver van de anderen af.

Na schooltijd was zij de laatste van de kinderen. En eigenlijk was ze er blij om. Nu waren er geen lastige vragers en ook geen spottende blikken. Ze was vooral bang voor de oogen van Aagje.

Zoo hard als ze vanmorgen geloopt had, zoo traag liep ze nu. Op de stoep aarzelde ze nog, óf ze zou binnen gaan. De deur ging al open. Leentje had haar zien aankomen. Stil schoof Mientje de

kamer binnen. In haar rechterhand droeg ze den brief, verfrommeld en in elkaar, waarin haar oordeel stond.

Toen Moeder haar zoo zag binnen komen, begreep ze dadelijk, dat er iets aan haperde. Ze was juist bezig met Janneman een huis te bouwen van blokken. Maar nu ging ze dadelijk op Mientje toe.

„Wat is er?”

„Een brief voor u”, zei Mientje met een heesche droge stem, „van Meneer.”

Moeder keek haar onderzoekend aan. Ze vroeg niet verder.

Ze sneed de enveloppe open, en onderwijl ze den brief los, zag Mientje haar gezicht eerst verdrietig worden en toen strak. Nu las Moeder zeker, dat ze van school was gejaagd, dacht ze.

„Juist keek Mevrouw Meertens op.

„Dat is heel, heel ernstig, Mientje.”

„O Moeder, ben ik van school gejaagd!”

Ze stond met den mond angstig open, op Moeders antwoord te wachten.

Er trok even een mildere glans over Moeders oogen en dat deed Mientje al moed vatten.

„Neen”, zei ze, „dat niet!” „Meneer schrijft, hij had er wel over gedacht om je weg te sturen, maar hij zal 't nog eens probeeren. Heel makkelijk zul je er wel niet afkomen. Kind, kind, wat heb je toch uitgevoerd, ik begrijp het nog maar half.”

En Mientje, vol berouw en blij, omdat ze niet van

school hoefde, stond bij Moeder en stortte haar heele hartje uit.

„Kijk,” zei Moeder toen, „ik begrijp best, dat je de eerste wilt wezen onder de meisjes. Maar is dat wel goed? De Heere Jezus zegt, dat we met de minste plaats tevreden moeten zijn. En dat is nu wel erg moeilijk, voor alle menschen. Want we willen graag allemaal de eersten zijn. En als we nu zien wat de Heer deed, toen Hij op aarde was, en Hem vragen, of Hij ons een nederig hart wil geven, zal Hij 't zeker doen. En als ons booze hart telkens weer de baas wil wezen, kunnen we niets beter doen dan den Heer om hulp vragen. En de eerste in het kwade te wezen, daar behoeven we toch waarlijk niet trotsch op zijn. Heb je daar wel eens aan gedacht? Al die meisjes hebben je opgestookt door hun vleierijtjes, maar je kunt gerust gelooven, dat er nu niemand in jouw plaats zou willen zijn.”

Daar had Mientje nooit aan gedacht.

En 't was toch zoo. Ze voelde, dat Moeder gelijk had.

En kreeg ze verder geen straf? Neen, Moeder vond, dat de vernedering straf genoeg was.

Bovendien, ze wist niet wat Meneer zou doen op school.

Dien avond bad Moeder met Mientje, en toen haar dochtertje in bed lag, boog ze zich nog eens over haar, en vroeg: „En weet je nu wel, wat de Heer wil, dat je morgen moet doen?”

Ja, Mientje wist 't wel. Ze knikte. Het was, o zoo

moeilijk. Maar ze wilde toch doen wat de Heer vroeg. En morgen zou ze Meneer om vergeving vragen. Met die gedachte sliep ze in.

Maar den volgenden dag ging ze toch met een ongerust hart naar school. 't Was kinderachtig.

Moeder had er niets meer over gezegd, ze verwachtte dat Mientje het nu in orde zou maken. Ze wou wel, en toch aarzelde ze. Wat zouden de meisjes van haar denken. Ze had zoo'n groot woord gehad. 't Was een vernedering, om de minste te wezen. De Heer wilde, dat je de minste was. Wie de minste niet wilde wezen, vooral als je schuld had, kon nooit de meeste worden. En opeens, resoluut, stapte ze de school in. Ze was vroeg, Meneer had pas de groote deur geopend. Hij stond alleen in de klas.

Mientje tikte aan de half open deur.

„Ja,” riep hij, terwijl hij zich omkeerde.

„Jij?” Hij zei het verwonderd.

„Wat kom je hier doen?”

Nu moest het hooge woord er uit.

„Het spijt me dat ik gisteren zoo erg brutaal tegen u was.”

Hij keek haar diep in de oogen. Zei ze dit nu om vrij te komen van straf? Of meende zij het?

„En?” vroeg hij weer.

Ze wist niet, wat ze moest zeggen,

„Of u 't mij vergeven wil?”

Hij nam haar handje. „Ja,” zei hij, „graag,” en

ik zou je de straf wel willen kwijtschelden ook, maar dat gaat niet. Je hebt het dubbel en dwars verdiend.”

Welke straf zou ze krijgen? Ze werd nu werkelijk haast nieuwsgierig. „Ik zal je 't nu maar zeggen,” zei Meneer. „Misschien is 't wel goed, dat je 't vooraf weet. 't Duurt nog veertien dagen, eer de vakantie begint. En tot zoolang zul je alleen zitten werken, bij mijn tafeltje.”

Dat viel haar niet mee.

„En niet spelen,” voegde Meneer er bij.

Ook dat nog.

Doch ze zou haar straf geduldig dragen. Ze had 't verdiend.

Den eersten morgen was het ergst. Toen wende Mientje er al wat aan. O, prettig zou ze 't niet vinden. Maar zoo vreeselijk, als ze 't zich eerst voorstelde, was 't toch ook niet.

Na schooltijd wachtte Anna weer op haar. Mientje deed eerst wel wat koel, want Anna's ontrouw kon ze maar zoo niet vergeven. Doch toen haar vriendinnetje zoo deemoedig en lief deed, werd ze weer de oude.

En Moeders gezicht, dat haar zoo innig aankeek, toen ze vertelde, dat ze met Meneer had gesproken, zou ze toch voor geen geld willen missen. Doch het rustige gevoel in haar hart, het weten, de Heer vindt het goed, wat ik nu deed, was toch wel de grootste belooning.

De veertien dagen straf-zitten gingen om. Het werd vakantie en — Menco zou komen! Wat een heerlijkheid. Nu kon ze alle dagen thuisblijven bij Moeder en Janneman. Met Menco zou ze spelen, wandelen en fietsen, en na den vrijen tijd zou ze op school weer tusschen haar vriendinnetjes in mogen zitten. Meneer had 't zelf gezegd. Ze had deze twee weken erg haar best gedaan en had haar vlugge mondje, al was 't dan ook met moeite soms, goed bedwongen. Nu zou ze wel beter oppassen. Ze wende er al aan. Straks zou Moeder haar wel Mientje „de Zwijger” noemen, net als prins Willem heette. Toen ze dat aan Moeder zei, lachte deze: „daar is voorerst nog geen nood voor.” Ze was toch erg blij, dat Mientje zich zoo bedwong.

O de heerlijke vakantie.

Wat zette de vrije tijd stralend in. Maandags was het dadelijk mooi weer. Dat trof. Menco kwam al den eersten dag. En Mientje keek telkens naar de klok, of 't nog niet later werd.

Ze verlangde er naar met hem te stoeien en hem voor den gok houden. Hé, 't was toch veel prettiger met een jongen te spelen, dan met een meisje. En ze kon best tegen de jongens op. De tijd ging erg langzaam. En Menco zou eerst in den namiddag, tegen vijf uur, aan 't station kunnen zijn. Eindelijk. 't was bijna vier uur, zei Moeder, trek nu je roode

jurk maar aan, dan gaan we straks met ons drieën naar 't station."

"Jan gaat met Mienie mee. En Mammie gaat ook mee" habbelde Jan.

"Zooso! Ga jij ook mee peulebroek. Wie moet je van den trein halen?"

"Menco, om met mij te spelen," zei Jan.

"En dan mag jij ook meedoen."

Mientje schaterde. "Hoor u Jan eens, Moe. Menco komt om met hem te spelen."

"Ja," zei Jan. "Ik wil op zijn fiets."

"Goed," zei Moeder, "maar nu moet Moeder Jan eerst aankleeden. Als Menco paardje zal wezen, moet Jan eerst een heertje worden. Anders wil het paard je niet dragen."

Jan liet zich meenemen, en een oogenblik later kwam hij in zijn blauw fluweelen pakje terug. Toen Moeder zichzelf ook gekleed had, gingen ze met hun drieën de deur uit. 't Station was niet erg ver van hun huis. Maar 't was zoo aardig om Menco samen te halen. Dat gaf dadelijk een hartelijk gevoel tusschen hen. Op 't perron keek Jantje met verbazing naar de groote puffende locomotieven. En als zoo'n machine begon te fluiten, hield hij de handjes voor de ooren. Even later deed hij het geluid na, „tu-tu-unt." De menschen lachten om het aardig kereltje. En Mientje vond het prettig met haar mooi broertje te wandelen.

Daar klonk uit de verte een lang, gilend gefluit;

leeren koffer. Mientje zag alles dadelijk. Met een oogopslag nam ze hem van onder tot boven op. Kijk, hij zag hen ook en wuifde. Zijn groote blauwe oogen lachten. Hij had Jantje ook gezien. „Wuiven, Jan, kijk, daar," zei Moeder.

"Menco, Menco," riep Jantje, en Menco bewoog zijn hand nu naar hem.

Mientje stak haar hand al uit om hem zijn koffer af te grissen.

"Pas op, die is veel te zwaar voor je."

"O hé, geef maar op. Denk je dat een meisje minder kan dragen dan een jongen?" En ze greep het handvat.

"Wat ben jij een mondjegauw," lachte hij, „en handjegauw ook."

Mientje keek sip. Hoe wist hij van mondjegauw? Moeder schudde met het hoofd, neen, zij had 't niet verteld. Menco gaf den koffer toch over. Mientje kon hem bijna niet dragen. Jantje riep al: „Mientje loopt seef!" Voor ze van 't perron af waren, moest ze hem wel weer aan haar neef over geven. Hij wachtte nog even op zijn fiets, en toen die er was, hing hij den koffer aan 't stuur.

"Wat een heerlijke fiets heb je, mag ik er even op rijden?"

"Hoe kom je er bij. Jij kunt toch niet op een heerenfiets!"

"O ja wel, zal ik maar?"

Moeder trok haar aan den arm; „Je zult 't wel laten, Mien! Bedenk waar je bent."

alle menschen liepen naar den kant van 't perron. de lange trein daverde het station binnen. Het geweldig lawaai stootte tegen de overkapping der perrons en scheen met verdubbelde kracht neer te vallen.

De portieren sloegen open, en de stroom menschen golfde op de wachtenden toe.

Moeder, Mientje en Jan, stonden vlak voraan bij de contrôle. Ze letten alle drie goed op.

"Daar is ie, daar is ie," riep Jan telkens.

Maar 't was ook ieder keer mis.

Hij had Menco nog nooit gezien.

Eindelijk kwam hij. Hij droeg een donkerblauw pak, met een band over den rug en veel zakken met knoopjes er op. Uit de korte broek kwamen zijn stevige beenen. Hij droeg zwarte kousen. En op zijn lang blond haar droeg hij een donker grijze pet. In zijn linkerhand torste hij een grooten bruin-

EINDELIJK KWAM HIJ.

't Was waar. Midden tusschen al die menschen kon ze toch niet op Menco's fiets gaan rijden.

"Later rijd je eens op je eigen fiets naast Menco," beloofde Moeder.

Jantje wou ook graag rijden. Moeder nam even den koffer en Menco hield de kleine man goed vast. Hij rekte zijn korte beentjes om aan 't pedaal te komen, dat leek toch zoo grappig, want hij kwam niet halverwege. Opeens riep Janneman: „Wat heb jij een zakjes in je jas, Menco! Ik heb er maar twee." En hij keek schuin naar beneden naar de zakjes, die op de breede plooiën van zijn blauw jasje zaten.

"En Mientje heeft er geen een, en Moe ook niet."

"Neen, ik ben jullie allen de baas," zei Menco. „En ik heb wat in die zakjes meegenomen ook. Voor jou, hoor. Voor Mientje zit er niets in," zei hij met een knipoogje naar zijn tante.

Moeder gaf hem een knipoogje terug. Mientje was maar half tevreden met die plagerij.

"Hé, plaggesteest, kom je bij ons om mij nijdig te maken? Dan had je wel kunnen wegblijven."

"Wel natuurlijk kom ik om je te plagen. Wie zal 't doen, als ik er niet ben. Tante en Jan zijn veel te goed voor je. Maar mij heb je niet onder de plak!" En hij schudde de vuist.

"Wat ben jullie toch kibbelaars", zei Moeder. „Dat belooft wat". In haar hart dacht ze: „Menco is gelukkig tegen Mientje opgewassen. En hij is ouder. Wie weet, hoe heilzaam hun omgang voor haar is."

Toen ze thuis kwamen, nam Menco den grooten koffer mee naar binnen. Moeder zei wel, „je moet maar eerst even uitrusten, doch hij wou liever eerst uitpakken.

„Jantje is eerst aan de beurt.”

„Janneman zoek eerst in mijn zakken.” Jan kroop op zijn knie en zocht. Ja, in den linderbovenzak was een klein plakje; hij had het juist te pakken, toen hij 't opeens weer losliet en vol verbazing riep! „O Mammie Menco heeft een kuifje!”

Toen lachten ze allemaal. Menco voelde naar zijn haar. Met Jan op den arm ging hij naar den spiegel. Ja, zijn lang blond haar was door de warmte wat verward en een deel had zich opgericht tot een spichtig kuifje.

„Ik lijk wel een Indiaan,” zei Menco.

Jantje vond hem een erg goeden Indiaan. Hij pakte het pakje weer beet. Toen het papertje was afgewikkeld, vond hij een doosje met flikjes. Janneman liep van den een naar den ander om te laten proeven. En toen niemand meer proeven wou, keerde hij het doosje om in moeders schoot.

„Ja, geef mij ze maar. Dan zal Mammie ze voor Jan bewaren, hè?”

Uit den koffer kwam voor Jan nog een bal, rood en blauw gekleurd. Daar mocht hij mee rollen in de gang, morgen. Nu heel eventjes in de kamer.

Voor Mientje had Menco een paar armbanden meegebracht en een broche. De armbanden waren zilveren

Menco nog eens het kunste had vertoond, bracht Moeder hem in zijn bedje.

VI.

Den volgenden morgen zat de familie eerst tegen half tien aan het ontbijt. Mevrouw Meertens hield van orde en regel, en vooral niet van laat. Doch dezen morgen meende ze een uitzondering te mogen maken. Den vorigen avond hadden ze tamelijk lang zitten praten. Menco was vol van den reis en Mientje van bijna zenuwachtige drukte. Dus liet ze hen dien morgen maar lang slapen. Tegen negen uur riep ze hen. Ze schrokken beide, toen ze hoorden dat 't al zóó laat was.

Mientje riep knorrig: „En nu zouden we vandaag nog wel zijn gaan fietsen! Waarom riep u niet eerder! We kunnen wel met een beetje minder slaap toe.”

Menco hoorde haar verbaasd aan. Dat ze zóó tegen haar Moeder durfde opspreken! Hij moest het thuis eens doen! Wat zou zijn vader 't hem gauw afleeren! Van Mientje keek hij naar zijn tante. Hij zag aan haar oogen, hoe het haar pijn deed.

Hartelijk kwam hij op haar toe, en zei: „Dat is niets tante, dan doen we nu maar eens een kort tochtje, en bewaren we de groote reis voor een anderen dag. Ik ben na den langen slaap heelemaal

slangen met zwarte schubjes en glinsterende groene oogen. En de broche was een bronzen hondekop met een rood belletje aan den hals.

„Lekker,” zei ze. Nu heb ik mooier dingen dan Anna. Dank je wel plaaggeest.”

„Mondjegauw, mondjegauw,” zei Moeder. „Ben je nu blij, omdat Anna jaloersch zal zijn!”

„Nee, anders ook wel; ik ben er heusch erg blij mee, maar als er één jaloersch moet wezen heb ik 't liever dat zij het op mij is, dan ik op haar.”

Dat was ook een opvatting. Doch ze beviel Moeder maar half.

En wat gaf Menco aan zijn tante?

Ze kreeg een héél lekker fleschje odeur. „La forêt de Caraba” stond er op. En het kwam heelemaal uit Parijs.

„Foei”, bromde Moeder, „wat ben je een verkwistende jongen. Dat had je nu niet moeten doen.”

Maar Menco was blij, omdat hij aan haar oogen kon zien, dat ze er toch wel mee in haar schik was.

En toen moest Jan naar bed.

Hij kuste Moeder en Mientje goeden nacht. „En ik?” vroeg Menco! Hij stak zijn arm naar Jan uit. Jan kwam hem een zoen geven vlak bij zijn oor. En, terwijl hij zijn neef zachtjes aan het haar trok, fluisterde hij: „kuifje!”

Toen nam Menco hem op en hield hem bij de beentjes vast met 't hoofd naar beneden. Maar hij was niet eens bang. „Nog eens”, vleide hij. En nadat

weer uiterust.” Dit laatste zei hij om Mientjes booze woorden weer goed te maken.”

„Je hebt gelijk,” antwoordde Moeder. „Als je nu al begon met groote tochten te maken, zou je de vier weken niet weten om te krijgen.”

„Ga jullie nu mee ontbijten?”

Samen gingen ze naar beneden.

Jan zat al aan tafel te wachten. Zoo gauw hij Menco zag, liet hij zich van zijn stoel glijden, en liep naar hem toe. Hij wou met alle geweld naast zijn neef zitten. Menco vond dien kleinen kleuter wát aardig.

Zoo zat Menco dan tusschen Moeder en Janneman. Mientje schikte tegenover hem.

Nauwelijks hadden ze gebeden, of ze begon weer over den tocht.

„Zullen we nu tòch nog gaan? Als Moeder ons boterhammen meegeeft, en we aten dan om vijf uur in plaats van om twaalf, dan konden we toch een mooi eind fietsen.”

„Als jullie nu graag wilt, kunnen we dat voor één keer wel doen,” zei Moeder.

Nu, Menco had er toch ook wel ooren naar. En dus zouden ze maar gaan.

Jan wilde óók mee. Menco beloofde hem, dat hij even op zijn fiets mocht. De zijne was heelemaal in orde, maar Mientje moest de hare nog nazien.

Zoo gauw 't ontbijt gedaan was, vloog ze naar achteren. „Toe, Menco, help me nu eens even.”

„Nee, ik fiets een eindje om met Jan, maak jij je kar onderwijl maar in orde.”

„Hè, wat ben jij vervelend. Een jongen kan 't toch beter dan een meisje! Pomp den achterband nu even op.”

„Nee,” zei Menco nog eens, „ik ga met Jan. Over vijf minuten moet je klaar wezen.” Hij tilde Jan op de stang, wipte op 't zadel en reed weg.

„Nare jongen!” riep Mientje woedend. Wat verbeeldde hij zich wel. Maar toch ging ze de pomp opzoeken, schroefde ze aan, en drukte zoo nu en dan op den band, om te voelen, of hij stijf genoeg was.

Ze deed het voorzichtig. De binnenband was niet heel sterk meer, maar als ze goed oppaste zou 't wel gaan. Ze vertelde er maar niets van. Anders werd die secure Menco maar benauwd. Misschien wilde hij den band dan wel eerst nazien. En wanneer kwamen ze dan weg? Nee, 't zou wel gaan.

Ze deed het moertje weer op 't ventiel, klaar. Moeder stond in de gang met de tasch, waarin hun boterhammen waren gepakt.

„Juist kwam Menco met Jan terug.

„O Mammie, ik kan fietsen, met één been,” riep de kleine jongen. Menco liep naast de fiets en hield Jan vast die met één beentje op het pedaal stond. „kijk! kijk!” riep hij. „Mammie, kijk, ik kan fietsen met één been.”

Hij vond het naar, nu weer op den grond gezet

te worden. Menco troostte hem: „Morgen mag je weer fietsen, hoor!” En toen was Jan al weer tevreden.

„Ja, voor Jan is hij zoo lief,” dacht Mientje. „En voor mij wou hij niets doen.” En ze was jaloeersch van haar broertje.

„Ik zal 't hem wel betaald zetten,” dacht ze. En toen Menco haar vroeg: „zal ik de tasch aan mijn stuur nemen?” antwoordde ze bits: „o nee, ik moet me zelf zien te redden. Dan hoef ik ook geen „dankje” zeggen!”

Menco kleurde. Hij voelde wel, dat ze boos was, omdat hij haar zoo pas niet had geholpen. Nu, wat kon 't hem ook schelen. Jan was veel aardiger.

't Zou een prettig tochtje worden zoo. Enfin, hij gaf er niet om. En koel antwoordde hij: „nu, zooals je wilt.”

„Kinderen, kinderen,” zei Moeder. „Wat moet daarvan worden.” En ze keek Menco aan, of ze zeggen wou: „houd nu vrede, jij bent de oudste.” Hij begreep het wel, en nam zich voor maar toe te geven om zijn tante.

Ze stapten op, en al wuivend fietsten ze de straat uit. Moeder nam Jan op den arm. Juist toen ze den hoek omdraiden zagen ze Jan's handje nog bewegen.

Toen ging Moeder met haar jongen 't huis in.

Daar reden ze nu. Elk aan een kant van den weg. Menco vond het eigenlijk alles behalve plezierig. Hij dacht telkens aan dien blik van tante en besloot

dan, om de wijste te wezen en vriendelijk met Mientje te gaan praten. Als je als twee bokken stug en stijf naast elkaar bleef rijden, was er toch ook niets aan.

Maar telkens als hij naar Mientje keek, zag hij haar norsch en zuur gezicht. En dan vond hij 't toch

DAAR REDEN ZE NU.

wel een waagstuk om te beginnen. En hij keek maar weer naar den weg, naar al de mooie villa's waar ze langs fietsten, en de menschen, die ze ontmoetten. Soms schrokken ze op en bleven netjes vlak langs 't randje van den berm rijden. Dan

had er een schril geschreeuw achter hen geklonken, en in een wolk van stof joeg een auto voorbij.

Mientje was ook niet prettig gestemd! Ze was wel boos op haar neef, maar was 't wel zoo'n kwade bui waard? Hij was toch ook hier logé, en ze moest hem eigenlijk prettig bezig houden. Wat zou hij wel over haar vertellen, als hij weer thuis kwam? Zeker niet veel goeds. Dat ze een nest van een meid was,

of een „echte draak!” Nou, ze gaf er niet om. Doch binnen in haar hart voelde ze toch een pijnlijk plekje, als ze zich voorstelde met welke verontwaardigde gezichten ze Menco zouden aan hooren bij oom Eddy.

Hè, Menco zou haar wel erg vervelend vinden. Ze keek heimelijk naar hem. Wat zette hij een sip gezicht. Pas op, hij keek haar kant uit. En of ze niet eens aan hem dacht, waren haar oogen strak op den weg gericht. Nu kon ze 't wel weer wagen. Ja, hij had een diepen rimpel boven zijn neus!

Hij zou zeker wel erg boos wezen! Wat stonden zijn blauwe oogen verdrietig! En plotseling, ze wist zelf niet hoe 't kwam, schaterde ze 't uit. Menco keek verstoord haar kant uit. „Wat bezielt je nou weer”, vroeg hij kordelig. Mientje kwam vlak naast hem fietsen. „Ja,” zei ze, „ik bedacht, dat we toch eigenlijk groote dwazen zijn, wat hebben we nu aan ons tochtje. Zullen we weer goed op elkaar wezen?”

„Graag”, zei Menco. „Maar 't is jouw schuld!”

Toen fonkelden haar oogen weer. Ze bedwong zich nog bijtijds. „Goed, dan”, zei ze.

Ze bleven nu vlak naast elkaar rijden. „Leg je hand maar op mijn schouder”, zei Menco. „Dan heb je 't wat makkelijker”. Dat deed ze. Gunst ja, daar had ze eerder aan moeten denken. Nu hoefde ze immers heelemaal niet te trappen.

„Waar gaan we nu eigenlijk heen”, vroeg hij.

„We fietsen, en fietsen, maar waar moeten we komen en wat moeten wij er doen!”

„Zul je wel zien,” lachte ze geheimzinnig. Thuis had ze met Moeder gefluisterd. Menco hoefde 't niet te weten, vóór ze er waren. Die jongens wilden overal hun neus in steken. Maar ze dacht dit nu niet hatelijk.

De weg bleef aldoor mooi. De boomen bogen zich van boven aan elkaar. Ze reden onder een donker groen gewelf. De mooie tuinen, waarin de groote buitenplaatsen stonden, waren zoo prachtig, dat ze soms heel langzaam voorbij reden, om alles toch maar goed te zien.

Eindelijk kwamen ze, na anderhalf uur rijdens, aan een klein dorp tusschen zwaar geboomte. Ze reden 't door. Plotseling sprong Menco af. Hij zag een mooi blauw meertje, helder in 't zonlicht. En daar, aan den kant, lagen bootjes, roei- en zeilbootjes.

Vlak bij 't water stond een onderwetsche dorps-herberg, met vier groote geschoren lindeboomen voor de ramen. Buiten stonden gele ijzeren tafeltjes met groen ijzeren stoeltjes er om heen.

„Hier moeten we wezen”, zei Mientje. Ze zetten hun fietsen in 't rijwielrek, en gingen, juist op den hoek, waar je 't meer kon zien, bij een der ronde tafeltjes zitten. Toen de oude kastelein kwam met zijn dikken buik, en zijn rood gezicht, waar de grijze bakkebaardjes als opgeplakt lagen, nam Menco een glas fosco en Mientje limonade.

leuk wezen, als ze wou. Ze vertelde hem de heele historie van school. Wat ze tegen Meneer had gezegd, en hoe ze gestraft was. „Nou maar, dat had je ook wel verdiend!” „Weet ik wel. Toch was 't erg sneu.”

En Menco vertelde van de H. B. S. en hoe ze hun leernars noemden, en wat ze uithaalden. Hè, dat viel Mientje mee. Ze kreeg bijna respect voor Menco. Ze had gedacht, dat hij nooit iets zou durven doen.

Na een poosje zei ze, „toe laat mij nu óók eens roeien.”

„Best! Als je maar zorgt, dat we niet verongelukken.”

Hij wees haar hoe ze de riemen moest houden, hoe ze bewegen. Niet te diep intoopen, dan kwamen ze niet vooruit. Niet te hoog inslaan, dan kreeg je een regenbui van water en schepte je in de lucht.

Het leek toch niet gemakkelijk. Eerst moesten ze van plaats verwisselen. En als je niet goed oppaste, verloor je 't evenwicht, en als je te veel naar een kant helde, dan schepte de boot water.

Maar ze kwamen goed en wel op elkaars plaatsje terecht. Toen nam ze de riemen en begon te roeien.

Jawel, de eene riem wou niet zooals de andere. De rechter zwaaide als een vogel de lucht in, en de linker scheen meer van de visschen te houden. Hij bleef diep, in 't water. En ze kon hem met geen

„Kun je roeien?” vroeg ze hem.

„O ja!”

„En zeilen?”

„Niet zoo goed. Een beetje toch wel.”

Bij den kant van 't water zat een jongen, van zoo'n veertien jaar.

Hij scheen op de bootjes te passen.

„Zeg, jò, kunnen we een bootje van je huren?”

„Als je maar centen hebt, ja!” zei het jog.

„En hoeveel kost het?”

„Dertig centen in 't uur.”

„Dan nemen we dit maar.” En Menco hielp Mientje instappen.

„Als je niet op tijd terug bent, moet je bij betalen”, zei de jongen nog.

„Ik zal je wel in 't oog, houwe.” En hij bromde nog iets, dat ze niet verstonden. „Je mos op die rijkeluikinderen verdacht wezen, anders zaten ze je op den kop.”

Met den eenen riem werkte Menco zich uit het nauwe kanaaltje, waarin 't bootje lag.

Nauwelijks waren ze in 't meer, of daar sloeg hij beide riemen wijd uit. Mientje keek bewonderend naar zijn sterke armen. Wat spanden de spieren zich. Kijk, hij zette zich schrap in de boot, en heel zijn lichaam rekte zich om kracht achter den riemslag te zetten. Dat kan een meisje toch niet, erkende ze.

Menco genoot. Wat was het heerlijk op het water. En Mientje was nu veel aardiger. Ze kon toch heel

mogelijkheid meer ophalen. Ze draiden als een tol in de rondte.

Menco lachte haar wat uit. „Toe nou, heldin.” Ze voelde zich zoo driftig worden en blaakte van

DE EENE RIEM WOU NIET ZOOALS DE ANDERE.

ijver. Ze zóu en wóu 't nu goed doen. En zoowaar, het duurde niet erg lang, of ze hield al een beetje slag.

„Wat zeg je nu, plaaggeest!”

„Alle respect, hoor! Je verdiende een jongen te wezen!”

„Hoor hem eens! Nou, jij verdiende niet half een meisje te wezen.”

Ze werd toch wel gauw moe. En Menco nam

de riemen weer over. Straks zouden ze er elk één hanteeren.

Het was toch heerlijk. Midden op 't meertje, liet Menco de riemen hangen, ze dreven nu heel, heel zachtjes over 't water. Ze zaten beide zoo stil en keken een beetje droomerig voor zich uit.

Maar om te droomen waren ze hier niet gekomen. Ze moesten nu pret maken. En met een heldere stem begon Mientje te zingen:

Door 't windje gedreven
Langs lachende boord
Schiets zachtkens ons schuitje
Al spelende voort.
Wij drijven langs d'oever
Met statigen gang,
En zingen bij 't roeien
Ons morgengezang.

De hemel blinkt vriendlijk
In d'effenen stroom,
De lammerkens spelen
Langs grazigen zoom.
De vogelkens zingen
In 't lommerkijk hout,
Bij 't geuren der bloemen
Van 't zonnige woud.

Wij volgen de deining
Der golven gerust,
Zij voeren ons veilig
Daar ginds naar de kust.

„O, zooveel heb ik wel.”
Mientje zocht in haar zak. Maar haar beursje was weg.
Waar had ze 't toch gelaten! In haar tashje gekeken — nee, ook niet.
Kon ze 't op 't tafeltje hebben laten liggen?
Nee, want Menco had betaald.

NU IS MIJN BEURSJE WEG.

„O, zeg, nu is mijn beursje weg. Weet je ook waar 't is misschien?”

„Hè, wat vervelend. Nee, hoe zou ik dat nu weten. Heb je 't niet bij je gestoken?”

„Ja, ik meende van wel. Toe zeg, houd even op met roeien, dan zal ik nog eens zoeken.”

Menco hield de riemen in. En nu hij toch moest wachten, nam hij het geld maar uit zijn eigen zak. Mientje zocht voor de tweede maal in zak en tashje. Vergeefs. Waar kon dat ding toch zitten.

Het licht van den morgen
Blinkt hel in 't verschiet.
Wij kennen de zorgen
Des levens nog niet.

Haar stem klonk helder over 't water. Menco kende het versje niet en luisterde. Maar ondeugd die hij was, trachtte hij haar telkens aan 't lachen te maken door zijn opmerkingen. En toen ze zong van de golven, die hen naar de kust dreven, sloeg hij de riemen krachtig in en liet het bootje naar den wal schieten. Met een gil sprong ze op. Doch ineens hield hij de vaart tegen en zwenkte weer het ruime water in. En ze kon rustig uitzingen. Rustig, 't leek er wat naar. Onder lachbuien kwam het ten einde.

En na dit éne liedje zong ze er meer, en als Menco de versjes kende, deed hij mee.

Zoo ging het uurtje meer dan om. En toen ze eindelijk zeiden: „we moeten nu maar ophouden,” waren ze bijna twee uur op 't meer geweest.

't Was nu meer dan tijd om op te houden. Menco roeide traag het kanaaltje weer binnen. De jongen zat nog aan den wal op hen te wachten.

„Zeg, Mien, zoek jij even het geld bij elkaar? dan hebben we straks geen gezanik met betalen. Of heb je niet zooveel?”

„Hoeveel wordt het?”

„Nou, we zijn bijna twee uur op 't water. Dus zestig cent, hè?”

Hulpeloos keek ze Menco aan.
Opeens zei hij: „heb je 't dan ook in de keuken laten liggen?”

„In de keuken?” vroeg ze bevreemd.

„Ja, tante gaf je immers nog een gulden?”

Plotseling schoot het haar te binnen. Ze had den gulden in de keuken van Moeder gekregen. En misschien had ze haar beursje toen op het aanrecht gelegd, inplaats van 't weer in den zak te steken.

„Nu, dan vind ik het thuis wel terug. Moeder zal 't wel vinden, of Leentje.”

En gerustgesteld sloot ze haar tashje:

De jongen had van den wal ernstig naar haar gekeken.

„Als ze eens geen centen hebben!” dacht hij. Maar hij liet zich niet op den kop zitten. Kijk, ze schenen alles bij elkaar te scharrelen. Een mooie jonge vrouw. Hij zag 't wel, nou moest de jongeheer 't zijne er bij doen. Rare menschen waren er toch. Eerst al, dat het meisje wilde betalen. Dat hoorde toch niet zoo. Als ze nu maar niet gingen afdingen.”

„Hoeveel krijg je?” vroeg Menco, toen hij bij hem aanlegde.

„Nou, omdat jullie 't benne, vijf en vijftig cent,” zei 't jog.

„Ik heb wel gemorken, dat je knap an bent met de centen.”

Mientje proestte 't uit. Nee, maar. Dat was een leuke vent. Hij had zeker gedacht, dat ze geen geld ge-

noeg hadden, omdat ze haar beursje zochten. Menco lachte ook.

„Hier,” zei hij, „hier heb je er vijf-en-zeventig. Dan heb je ook wat voor je lange wachten.

Opeens sloeg de jongen beleefd zijn hand aan de pet. Dat viel hem mee, hoor. Wat je je eigen toch op een mensch kon verkijken! „Dank u wel, en alsdat ik u graag eens weer wil laten varen,” zei hij.

Ze haalden nu hun fietsen weer op, en gingen op huis aan.

Ze babbelden nu veel prettiger met elkaar, dan toen ze van huis gingen. En toch, onder alles door dacht Mientje aan haar beursje. Toen ze dicht bij huis waren gekomen, zette ze ineens krachtig aan, en voor Menco wist, wat ze wilde, vloog ze hem voorbij. Vlak voor de deur sprong ze af, liet haar fiets maar omvallen, sprong de stoep op en belde.

VII.

Moeder deed open. „Heeft u mijn beursje ook gevonden?” vroeg Mientje haastig.

„Kind, is dit nu 't eerste, dat je zegt? Nee, ik heb niets gevonden. Ben je je portemonnaie dan kwijt.”

„Ja, ik merkte 't pas, toen we aan 't roeien waren. Menco herinnerde mij, dat u me in de keuken een gulden gaf. Heeft u 't daar heusch niet zien liggen? En Leentje ook niet? Dat móét toch?” En ze wou Moeder voorbij vliegen, naar de keuken.

„Nou hoort u 't eens!” begon nu ook Leentje. „Maar ik bedank er voor om me alles te laten zeggen. Als 't niet om u was, was 'k al lang weggegaan. Maar nou verdraag ik 't niet langer. Ik blijf hier geen dag. 'k Laat me niet voor alles uitmaken. En ik zal 't aan mijn vader zeggen. We zijn onbesproken menschen. En niemand heeft wat op ons te zeggen. 'k Ga weg! Dadelijk!”

„Kom!” suste Moeder! „Zóó hoog moet je dat nu niet opnemen. Als Mientje straks bedaard is, heeft ze er spijt van. Ze meent het niet eens. 't Is alleen haar drift.”

Maar Mientje bedarde zoo gauw niet. En koppig en stuursch zei ze, dat ze 't wel degelijk meende. Moeder kon noch met haar noch met Leentje iets aanvangen.

Toen Menco thuis kwam, en hij de driftige stemmen van Mientje en Leentje hoorde, was hij maar doorgelopen naar de kamer. Die twee hadden 't zeker met elkaar aan den stok. Had hij niet mee nodig. Maar in de kamer vond hij alleen kleinen Janneman, die plaatjes zat te kijken. „Waar is Tante, Jan?”

„'k Weet niet, waar Mammie is. Kijk jij mee, Menco?”

„Straks, hoor! Ik moet eerst even bij Tante wezen.”

Toen hij weer in de gang kwam hoorde hij juist de kalme stem van Tante.

O, dacht hij, Tante is ook in de keuken. En nieuwsgierig liep hij er heen.

„'t Is goed, dat je komt, Menk!” riep Mientje

„Kalm wat! Als je je beursje in de keuken liet liggen, zal 't er nog wel zijn. Of misschien borg Leentje het wel voor je op. Ik zal wel eens met je meegaan.”

Zoo kwamen ze samen in de keuken.

„Heb jij mijn beursje soms, Leen?”

„Ik?” vroeg Leentje.

„Ja! 'k Heb 't hier laten liggen, heb je 't niet gezien?”

„Ik weet van niets, hoor?”

„Maar dat móét toch. Vanmorgen heb ik 't hier vergeten. Dan móét 't er nu toch óók nog wezen.”

„Waar heb je 't dan neergelegd?”

„Dat weet ik niet meer. Maar ik herinner mij goed, dat ik 't hier nog had!”

„Nou, ik heb niets gezien,” zei Leentje nog eens.

„Hoe kán dat nou,” zeurde Mientje door. „Wat er geweest is, moet er toch blijven!”

„Je meent toch niet dat ik het weggepakt heb?” vroeg Leentje nu wat bits.

Dadelijk werd Mientje ook geprikkeld.

„Nu je 't zelf zegt, ja, dat kan wel. Want wegloopen kan zoo'n ding toch ook niet,” zei ze snibbig.

„Mientje!” zei Moeder. „Wil je wel eens laten zoo te spreken. En dat méén je ook niet. Zeg, dadelijk dat je er spijt van hebt.”

„Dat doe ik nóóit. Ze heeft 't wel weggepakt. Ze begon er immers zelf over.” En huilend stampte ze op den vloer.

dadelijk. Jij kunt getuigen, dat ik mijn beursje hier liet liggen, hè? Je hebt 't me zelf gezegd!”

„Lieve menschen, wat een leven,” zei Menco lachend. „Wat bezielt je toch, Mien!”

„Zij,” en ze wees naar Leen — „zij heeft mijn beursje en wil 't niet terug geven. En jij weet, dat ik het hier vergat, hè!”

„Nee, daar weet ik niets van, ik . . .”

„O, jij valsche, laffe jongen!” riep Mientje en ze keek hem met haar fonkelende donkere oogen aan, of ze hem wou aanvliegen. „Durf je 't nou tegen Leentje niet volhouden, wat je zei?”

„Maar bedaar toch! Ik heb toch nooit gezegd, dat jouw beursje hier lag! Ik vroeg je alleen maar of je 't hier had vergeten!”

„Nou kan u eens zien, wat een leugens ze zegt,” begon Leentje triomfeerend. „Nou heeft ze de woorden van den jongeheer ook al verdraaid.”

Menco wist niet, wat hij er aan had. Hoe konden ze zoo boos worden om zoo'n kleinigheid. Hij keek eens naar zijn tante.

„Hoor eens,” zei ze, „Mientje, jij gaat naar de kamer, dan zullen we straks wel eens weer zien.” En ze zei het zóó streng, dat Mientje ging, zonder tegen te spreken.

Toen begon Moeder weer met Leentje te praten. „Wees nu toch niet zoo dwaas, weg te loopen om de woorden van zoo'n kind.” Doch Leentje scheen ditmaal even stijfkoppig als Mientje.

„'t Is niet om ù,” zei ze. „Maar ik laat me niet alles door de jongejuffrouw zeggen. En als ik nu blijf, is er morgen weer wat anders. U hoeft er niet meer over praten. Want weg ga ik tóch.”

„Dan moet je 't zelf weten,” zei Moeder, „maar dwaas ben je.”

„Kom Menco, we moeten Leentje hier maar niet meer ophouden.”

En samen gingen ze weg. Heimelijk hoopte Moeder, dat ze Leentje toch nog zou houden als ze een beetje koel deed. Doch ditmaal bedroog ze zich.

Vijf minuten later riep Leentje, in de gang: „ik ga maar, Mevrouw! Mijn vader zal mijn boeltje wel halen!”

En voor Moeder iets kon zeggen, smakte de voordeur achter Leentje dicht.

VIII.

Daar zaten ze nu. Moeder keek strak, Mientje stug en boos, of ze zeggen wou: „ik geef nooit toe.” Menco zat er wat verlegen bij. Alleen kleine Jan ging zijn gang, of er niets gebeurd was. Hij keek zijn plaatjes.

„Toe Menco, kijk nu mee!”

„Straks, hoor Janneman!”

Toen Menco dat zei, keek Jan hem aan. Anders praatte Menco heel anders, vond hij.

En van Menco zag hij naar Moeder en Mientje.

Heer van onzen mond? Ben je dat vergeten? En van den drift? Wie haastig is tot toorn, zal dwaasheid doen!”

Nog antwoordde Mientje niet. 't Was of dit alles haar niet aanging.

„Ben je vergeten, wat er laatst op school gebeurd is?” ging Moeder voort.

„Wat heb je er een verdriet van gehad, en een berouw! Ik meende tenminste dat 't je speet. En toch schijn je niets geleerd te hebben!”

Dat was te veel. Hoe kòn Moeder dit nu zeggen! Huichelen had ze toch nooit gedaan. En driftig wilde ze uitvaren, toen ze opeens bedacht: „Maar heb ik tegen Leentje nog niet erger gezegd?” En met de handen voor 't gezicht vloog ze de kamer uit, naar boven, naar haar eigen slaapkamertje.

Verbluft keken Menco en Jan Moeder aan. Menco vooral. Dat Mien zóó driftig kon worden, en zóó vreemd kon doen, had hij niet gedacht. „Stil, laat haar maar,” zei Moeder. Ik zal wel naar haar toegaan, als ze straks wat bedaard is.”

Mientje viel bij haar ledikant neer. Ze wou eens goed uitschreien. Om haar gaf niemand. Niemand had medelijden. En zij was haar beursje toch kwijt. Daar schenen ze heelemaal niet aan te denken.

Maar toen ze zoo neerplofte en 't hoofd op haar armen liet bonzen, die op de spreij lagen, wat voelde ze daar? Haar handen waren juist op het verloren

Wat was er toch? Ze keken allemaal zoo strak. Bedrukt liet hij zich van zijn stoel glijden, en kwam tegen Moeder aankruipen. Ze sloeg den arm om hem heen, en beurde hem op schoot.

„Wees maar niet bedroefd, Jantje. Hij is Moeders groote jongen, hoor!”

„Is Mienie weer boos?” vroeg hij aan Moeders oor. Moeder suste hem.

„Ja, kind,” zei ze tegen Mientje, „nu zie je, wat er van die vlugge mond komt. Leentje is weggelopen. Natuurlijk zal ze thuis niet heel prettig over je praten! Wat moeten haar Vader en Moeder van je denken? En wij zitten hier bedrukt bij mekaar. 't Is voor Menco ook niet prettig. Hij komt logeeren, ook om ons plezier te doen, en nu heeft hij niets dan verdriet.”

„'t Is zijn eigen schuld. Waarom krabbelt hij nu terug?”

Menco wou opstuiven, want dat hij valsch was of bang, kon hij niet op zich laten zitten.

„Sst,” zei zijn tante. Ik weet 't wel jongen. En tegen Mientje: „hoe kùn je nu zoo iets zeggen! Nu bracht Menco je op de gedachte: *misschien* ligt 't beursje in de keuken. En jij maakt er dadelijk van: 't ligt er zeker! Dat verschilt nog al wat!”

Ze zei niets terug, mokte maar wat voor zich heen.

„Begrijp je nu niet, hoe onplezierig 't voor ons allemaal is? Kijk kleine Jan eens verschrkt zien?” Onverschillig trok ze de schouders op.

„En dat alles is nog niet 't ergste. Wat zegt de

beursje terecht gekomen. Al haar tranen waren weg. Ze stond op en nam het in de hand. En 't bonsde door haar hoofd: wat nu! Nu had ze 't zelf in haar onachtzaamheid en haast laten liggen. En Leentje had ze, ook al weer in drift, voor dief uitgemaakt, al was 't niet met ronde woorden. En ze wist bij ondervinding hoe zéér het doet, onschuldig verdacht te worden. Wou ze zoeven nog niet tegen Moeder opstuiven?

En nu was Leentje weg! Hoe zou ze 't weer goedmaken? Ze herinnerde zich, hoe ze er tegenop had gezien om tegen Meneer van school schuld te erkennen. Moeder had toen met haar gepraat, en gebeden, en ze was gegaan. En alles was weer goed geworden.

Zoo zou 't nu ook moeten. Maar naar Leentje gaan? Dat zou ze nooit durven. Die zou de deur wel voor haar neus dichtsmakken, als ze haar zag, hoe moest het toch.

Al haar drift en verongelijkt-zijn was weg. Ze

N. Z. S. No. 47. Mondjegeauw.
Tweede druk.

NAM HET IN DE HAND.

voelde behoefte aan troost en raad. En naar de deur gaande riep ze: „Moeder! Moe!”

Zou Moeder nu willen komen? Ze luisterde.

Ja, daar hoorde ze de deur. Moeder kwam de trap op. Hoor, dat was haar stem, vriendelijk als altijd: „wat is er Mientje?”

„O Moe, 't is zoo vreeselijk!”

Moeder had zich verwonderd dat haar dochtertje zoo gauw riep. Meestal duurde de bui wel langer. Doch ze liet niets merken.

„Ja, zéker is 't vreeselijk. Zie je 't nu zelf ook?”

„O, dat is 't niet. 't Is veel erger. Ik heb mijn beursje op 't ledikant gevonden!”

„En is dat nu erger? Nu kan 't immers alles in orde komen? Nu zie je, dat die arme Leentje onschuldig was.”

„Maar hoe moet 't nu. Ik heb er zoo'n spijt van, dat ik zoo leelijk tegen haar was.”

„Ja, hoe moet 't nu! Dat zul jij 't best weten. Je moet 't weer goed maken!”

„Naar Leentje gaan? Dat durf ik niet.”

„'t Is wel moeilijk, maar niet durven? Is dit dan zoo verschrikkelijk? Je durfde haar wel pijn doen, en nu je die weg kunt nemen, ben je bang?”

„Als u mee gaat, en o, als de Heer 't maar wil vergeven, dan zal ik durven.” En Moeder bad met haar.

Om vergeving, maar ook om bewaring. Dat ze haar drift en haar vluggen mond mocht leeren beheerschen.

En toen ze gebeden hadden, was Mientje stil, maar gerust.

vroeg die haar: „Merk je nu wel: wie zijn zonden belijdt en láát, zal barmhartigheid verkrijgen? Maar dat láten moet er bij.”

En toen ze 's avonds bij elkaar zaten, (Janneman sliep al) zei Moeder tegen Menco: „Jongen, ik hoop, dat nu de prettige vakantie voor je begint.”

„Ik ook Tante, als Mientje nu maar niet Mientje de Zwijsster wordt,” zei hij ondeugend.

„En jij als van midldag Menco de Stilheid,” spotte ze nog even.

Toen kon hij niet anders dan haar nog eens noemen met haar ouden naam:

MONDJEGAUW.

Moeder liet haar nog een oogenblikje alleen. Ze moest nu voor 't eten zorgen, en dan, vanavond, zonden ze samen naar Leentje gaan.

Doch die moeilijke gang werd Mientje bespaard. Ze zouden juist zich klaar maken, toen er gebeld werd en Leentje zelf terug kwam. Ze was kalmer geworden. Haar Vader en Moeder hadden met haar gepraat. En nu kwam ze terug om tegen Mevrouw te zeggen, dat ze toch graag weer wou komen als 't mocht.

„Gelukkig,” zei Moeder. „Maar eerst moet de zaak in orde. Mientje heeft haar beursje teruggevonden. En nu heeft ze erge spijt van wat ze vanmiddag zei. We wilden juist naar je toe om je dit te vertellen. Is 't niet waar, Mientje.”

„Ja,” knikte ze. En opeens liep ze naar Leentje en greep haar hand. „O ik heb zoo'n spijt, omdat ik zoo leelijk tegen je was. Wil je 't me vergeven, Leen?”

En Leentje vergaf haar. „Ik ben toch zoo blij,” riep ze. „Nu kan u toch zien, Mevrouw, dat ik goed eerlijk ben! Als ik duizend gulden had gekregen zou ik niet zoo blij zijn!”

En nu wou Mientje zich naar Menco keeren. Maar hij voorkwam haar.

„Mien, meid, wat loopt alles gelukkig af, hé!”

En kleine Jan wou haar met alle geweld een kus geven.

Toen Mientje weer even alleen met Moeder was,

Uitgave van H. TEN BRINK, Arnhem.

Verschenen:

HIJ ZORGT VOOR U

DOOR

Mevr. W. BLOMBERG—ZEEMAN.

MET VELE PLATEN.

Prijs fraai gebonden f 1.00.

Dr. A. H. HAENTJENS, Predikant te Haarlem, zegt van dit boek:

... Dit is een uitsmwend boek voor kinderen. De schrijver kent de ziel des kinds, en weet de ziel des kinds te treffen en te ontroeren. Haar werk kenmerkt zich bovendien door een warm-godsdiensigen geest, welke in staat is het kindershart alomteerzod Godovertrouwen te wekken en te versterken.

Wat de pers zegt:

De Schatkamer.

... Een frisch boek en een vroom boek in den eigenlijken zin, vol van kracht.

... Het geheel is opgenomen in de sfeer van geloof en liefde.

Christelijk Schoelblad.

... Zeer gaarne bevelen wij dit boek als een gepast en zeer welkom leesgeschenk of schoolprijs aan.

Haarlemsch Predikheutenblad.

... Ik beveel het boek, zoowel om den inhoud als om de aarsking aan. Het is gezond, degelijke leeuw.

Chr. Volksbl. v. h. Huisgezin.

... Wij bevelen het hartelijk aan.

UITGAVE VAN H. TEN BRINK - ARNHEM.

ZOO JUUST VERSCHENEN:

Sprookjesleesboek

VOOR HET TWEDE LEERJAAR

DOOR

B. J. DOUWES,

Dir. Rijks-Dagnormalschool en
Gen. Cursus v/d. Hoofdacte
in Appingedam.

MET GEKLEURDE EN ZWARTE PLAATJES VAN
JEANNE FAURE.

Compleet in twee deeltjes

Prijs f 0.60 per deeltje.

De School m. d. Bijbel.

Wat een fijn boekje! Ik vind dat Douwes ze mooi vertelt, die rijke fantasietjes, aan wier betoovering geen kind zich onttrekken kan. Ik heb de sprookjes aanvaard, als de cultuurproducten van en voor den kindertijd, en daarom wil ik ze ook den kinderen geven. En deze uitgave is bijzonder geschikt voor voorlezen en zelf lezen.

Chr. Vrouwenleven.

Een keurig boekje.

Chr. Sociaal Werkblad.

In dezen vorm de leesboekjes op school te gebruiken, is zeker een goede gedachte, het spoort tot lezen aan.

